

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/333/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3811206521
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3811206521.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa P. P., štátneho občana Slovenskej republiky, bytom J. P., Ľ. P. XX/XX, proti odporcovi I. D., štátnemu občanovi Slovenskej republiky, bytom J. B. P. č. XXX, o zaplatenie 51.450,57 eur s príslušenstvom na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 11. marca 2015, č. k. 5C/68/2011-319 jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo veci samej p o t v r d z u j e.

Rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej uložil odporcovi zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 1.543,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, z r u š u j e a vec v tejto časti v r a c i a okresnému súdu na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom zo dňa 11. marca 2015 č. k. 5C/68/2011-319 okresný uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi sumu 51.450,57 eur spolu s 8,5% ročným úrokom z omeškania od 31.7.2008 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 1.543,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zaplatiť na účet tamojšieho súdu súdny poplatok v sume 1.543,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je podaný dôvodne. V konaní si navrhovateľ voči odporcovi uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 51.450,57 eur s príslušenstvom, tento nárok odvodzoval od zmluvy o pôžičke, ktorú s odporcom uzavrel dňa 30.4.2008. V konaní medzi účastníkmi nebolo sporné, že uvedenú zmluvu podpísali. Odporca však v konaní tvrdil, že táto zmluva je neplatná, je to podľa neho len fiktívny akt, ktorý navrhovateľovi slúžil na preukázanie sa svojím veriteľom s tým, že poukázal na to, že v zmluve nie je uvedené kde a ako boli peniaze poskytnuté, neobsahuje údaj o tom, čo suma pôžičky obsahuje. Zároveň tvrdil, že navrhovateľ jemu tieto prostriedky nikdy nedal. Súčasne v závere konania uviedol, že on túto zmluvu s navrhovateľom vedome a s plnou vážnosťou podpísal a peniaze uvedené v pôžičke predstavujú to, čo navrhovateľ investoval do ich aktivít. V konaní teda nebolo sporné, že navrhovateľ finančné prostriedky poskytol a bolo tiež preukázané, že sa tak stalo nie jednorazovo, ale postupne v období rokov 2006 a 2007, resp. 2008. Z dokazovania vyplynulo, že odporca mal záujem o vybudovanie prevádzky na výrobu ovocných, príp. zeleninových (mrkvových) štiav a v súvislosti s tým potreboval zabezpečiť finančné prostriedky. Z výpovedí účastníkov bolo zistené, že odporca získal kontakt na Q. K., od ktorého mal príslub poskytnutia pôžičky vo výške 1.000.000,- USD, ten však požadoval zložiť finančnú zábezpeku vo výške 1.500.000,- Kč a na tento účel odporca potreboval získať peniaze. Poskytnuté prostriedky odporca sľúbil vrátiť v horizonte cca 3 - 4 mesiace spolu so 100% navýšením. Vyplynulo to z výpovede navrhovateľa, ako aj svedkov P., V., T. a tiež z výpovedí svedkov T., Y., I. v trestnom konaní

č. ČVS: ORP-1330/OEK-PD-2008. V tejto súvislosti potom navrhovateľ odporcovi poskytol prostriedky z vlastných zdrojov, ale oslovil aj iné osoby, ktoré mu poskytli peniaze na základe písomnej zmluvy o pôžičke (Y. V., G. T., N. T. Y., N. P., Q. W.) alebo na základe ústnej zmluvy o pôžičke (napr. W. T., G. T., J. I.). Tieto tvrdenia odporca v konaní nerozporoval. Tvrdil však, že zo strany navrhovateľa šlo o investovanie prostriedkov do spoločných aktivít. Poukázal na to, že rovnako sa podieľali aj Y. V. a V. P.. V súvislosti s V. P. odporca poukázal na rozhodnutie súdu v konaní pred tunajším súdom pod sp.zn. 12C/37/2010. Je pravdou, že v uvedenom konaní bolo v prípade V. P. konštatované, že medzi ňou a odporcom sa jednalo o podieľanie sa na určitom spoločnom podnikateľskom zámere, v prípade navrhovateľa však bola situácia iná ako v prípade V. P.. V. P. sa zúčastňovala všetkých stretnutí a jednaní s odporcom, čo vyplynulo aj z výpovede svedka L., ktorý uviedol, že odporca za ním chodil vždy s p. P., táto od neho preberala aj peniaze, ktoré odporcovi požičiaval, prepočítala ich a dala do svojej kabelky (výpoveď v konaní sp.zn. 12C/37/2010 založená do spisu - č.l. 276, ale aj písomné vyhlásenie z 24.8.2010 v spise ČVS:ORP-460/OEK-DS-2008). Rovnako to uviedol aj Q. K. v konaní ČVS:ORP-1330/OEK-PD-2008 (č.l. 221 uvedeného spisu). V konaní sp.zn. 12C/37/2010 bolo zistené, že V. P. odporcu sprevádzala na jeho cestách, zúčastňovala sa jednaní, bola pri vyplácaní peňazí a ich prijímaní, v konaní bolo preukázané, že s peniazmi disponovala ona, uhrádzala z nich napr. náklady spoločných ciest, vykonávala splátky úverov tretím osobám a pod.. V. P. tiež vystavovala odporcovi príjmové pokladničné doklady. V prípade navrhovateľa takéto konanie zistené nebolo; bolo preukázané len to, že navrhovateľ sa zúčastnil pri odovzdávaní peňazí Q. K.. Túto svoju účasť v konaní zdôvodňoval jednak tým, že chcel vidieť komu a na čo sa peniaze dávajú vzhľadom k tomu, že požičal veľkú sumu peňazí a to nielen svojich; jednak tým, že odporcu na stretnutie aj viezol autom. Toto jeho tvrdenie vyplynulo aj z výpovede G. T. v konaní ČVS:ORP-1330/OEK-PD-2008 (č.l. 79 uvedeného spisu), ktorý tiež uviedol, že navrhovateľ mu povedal, že pôjde s odporcom na stretnutie, kde bude odporca peniaze za účelom zhodnotenia odovzdávať. Rovnako sa v uvedenom konaní vyjadrila N. P. (č.l. 90 spisu). Navrhovateľ vo svojich výpovediach, či už v tomto konaní alebo ďalších konaniach - sp.zn. 12C/37/2010, ČVS:ORP-1330/OEK-PD-2008, ČVS: ORP-460/OEK-DS-2008, zhodne uvádzal, že nikdy nemal úmysel s odporcom podnikáť, peniaze mu len požičiaval. Zároveň v konaní preukázal, že v danom období disponoval hotovosťou, či už šlo o jeho vlastné finančné prostriedky alebo požičané od iných osôb. Odporca v konaní ani nepopieral, že navrhovateľ peniaze poskytol, aj keď jeho vyjadrenia nie sú vždy rovnaké. V konaní sp.zn. 12C/37/2010 na pojednávaní dňa 18.10.2010 sa vyjadril, že zo strany navrhovateľa bola poskytnutá suma 900.000,- Sk (toto vyjadrenie sa nachádza na č.l. 278 spisu), v tomto konaní najskôr uviedol, že navrhovateľ dal do ich aktivít sumu celkom okolo 1,150.000,- Sk (č.l. 192 spisu), ale v závere konania odporca opakovane potvrdil, že suma uvedená v zmluve o pôžičke bola navrhovateľom aj poskytnutá a predstavuje to, čo navrhovateľ investoval (č.l. 316 p.v. a 317). Vzhľadom na toto vyjadrenie odporcu považoval súd za preukázané, že navrhovateľ poskytol sumu vo výške 1,550.000,- Sk, t.j. 51.450,57 eur. Okresný súd sa podľa jeho záveru musel v konaní vysporiadať s otázkou, či uvedené finančné prostriedky boli zo strany navrhovateľa poskytnuté ako pôžička, alebo šlo o určitú investíciu alebo vklad do spoločného podnikateľského zámeru účastníkov. To, že šlo o spoločnú investíciu, v konaní tvrdil odporca a svedok Y. V., ktorý je odporcov kamarát, majú spolu úzke vzťahy. Z ostatných výpovedí v konaní vyplynulo, že zo strany navrhovateľa sa jednalo o pôžičku. Súd môže mať pochybnosti o hodnovernosti výpovede svedkyne P., ktorá bola sama v súdnom konaní s odporcom, ale to, že navrhovateľ peniaze odporcovi požičiaval, uviedol aj svedok N. a tiež z výpovedí Y. V., W. T. v konaní vyplynulo, že navrhovateľ sa pred nimi vyjadroval o požičaní peňazí odporcovi za účelom zhodnotenia. To isté uvádzali aj svedkovia v konaní ČVS:ORP-1330/OEK-PD-2008, teda Y., T., P., I.. Z výpovede svedka Y. v uvedenom konaní vyplýva, že odporca mu sám povedal, že peniaze použije on na biznis. Svedkovia tiež zhodne uviedli, že na stretnutí v J. P. odporca vystupoval ako osoba, ktorá zodpovedá za vrátenie ich peňazí, neboli odkazovaní na navrhovateľa, resp. odporca neuvádzal nič o spoločnom investovaní či spoločných aktivitách s navrhovateľom, mal hovoriť len o svojom „biznise“. Ako už bolo uvedené vyššie, u navrhovateľa v konaní nebolo preukázané ani správanie sa ako v prípade V. P., preto súd na základe všetkých uvedených skutočností uveril tvrdeniu navrhovateľa, že prostriedky vo výške 1,550.000,- Sk neboli investíciou do spoločných aktivít s odporcom, ale šlo o pôžičku. V tejto súvislosti odporca namietal, že k odovzdaniu peňazí jeho osobe zo strany navrhovateľa nikdy nedošlo. Podľa názoru okresného súdu na základe vykonaného dokazovania sa však odporca správal tak, že potvrdzoval prevzatie peňazí od navrhovateľa. Je to zrejme napr. z toho, ako svedkovia popisovali jeho správanie na stretnutí v J. P., ako aj z toho, že odporca sám v rámci trestného konania, ktoré inicioval voči Q. K. (ČVS:ORP-460/OEK-DS-2008), uvádzal, že on mal záujem o vybudovanie fabriky na výrobu ovocných a zeleninových štiav a za účelom vybavenia potrebných finančných prostriedkov on odovzdal Q. K. prostriedky, ktoré mu mali slúžiť na vybavenie

úveru. Až neskôr, v čase, keď medzi odporcom a navrhovateľom ako aj V. P. boli spory, výpoveď v tomto konaní zmenil. Okrem toho, ako už bolo uvedené, odporca v konaní sám potvrdil, že navrhovateľ finančné prostriedky poskytol (čo súd už vyššie vyhodnotil ako pôžičku), navrhovateľ jednoznačne v konaní uviedol, že boli poskytnuté pre odporcu a odporca napokon s navrhovateľom dobrovoľne uzavrel zmluvu o pôžičke s tým, že v konaní uviedol, že túto zmluvu podpísal vedome a s plnou vážnosťou a mal záujem z nej aj plniť. Výšku poskytnutých prostriedkov tiež sám potvrdil. K plneniu zo zmluvy však nedošlo, čo odporca odôvodňoval následnými udalosťami, t.j. že navrhovateľ sa kontaktoval s osobami, s ktorými mal on rozbehnuté aktivity, očierňoval ho pred nimi, pretože sa chcel „zmocniť“ jeho obchodov. Odporca najskôr tvrdil, že pri podpise zmluvy o pôžičke sa navrhovateľ zaviazal, že sa vzdá aktivít s K., neskôr v konaní uviedol, že navrhovateľ sa zaviazal, že neosloví nikoho z osôb, s ktorými mali obchodné aktivity. Toto však nedodrжал. Uvedené tvrdenie odporcu o takomto záväzku navrhovateľa v konaní nebolo preukázané, navyše súd už vyššie uviedol, že nepovažuje za preukázané, že navrhovateľ vyvíjal spoločné podnikateľské aktivity s odporcom. Z predložených dokladov v konaní vyplynulo, že v období od 24.5.2007 do 31.12.2008 vykonával navrhovateľ činnosť obchodného zástupcu pre Ing. N. V. N. S. a od 1.1.2009 do 17.4.2013 pracoval pre spoločnosť IHF S., s.r.o.. C. vyvodzoval záujem o „zmocnenie“ sa obchodov zo strany navrhovateľa tým, že spolu p. P. bol za svedkom L. a tým, že V. P. podpísala zmluvy s p. X. o výhradnej spolupráci. Z uvedeného však podľa názoru súdu takéto skutočnosti nevyplynuli. U. L. vo výpovedi uviedol, že navrhovateľ V. P. viac - menej iba sprevádzal a pokiaľ došlo k uzavretiu zmluvy medzi V. P. a P. X., poukazuje to skôr na spoluprácu V. P. nie navrhovateľa. Okrem toho udalosti, ktoré sa odohrali v čase po uzavretí zmluvy o pôžičke medzi účastníkmi, nemajú vplyv na tento právny úkon. Rozhodujúce sú okolnosti v čase uzavretia zmluvy a to, že účastníci prejavili vôľu zmluvu o pôžičke uzavrieť, cítili sa ňou byť viazaní ako aj to, že došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov v zmluve uvedených. Všetky uvedené skutočnosti odporca v konaní sám potvrdil, t.j. uviedol, že zmluvu podpísal vedome, s plnou vážnosťou, mal úmysel finančné prostriedky navrhovateľovi vyplatiť. Potvrdil aj to, že suma uvedená v pôžičke bola v skutočnosti navrhovateľom vyplatená, i keď odporca v rámci svojej obrany tvrdil, že prostriedky v tejto výške navrhovateľ investoval do spoločných aktivít. Pokiaľ odporca v konaní uviedol, že zmluvu nepovažuje za platnú aj z dôvodu, že v nej nie je uvedené, čo suma pôžičky predstavuje, ani ako boli peniaze poskytnuté - na účet alebo v hotovosti, súd uvádza, že zmluva o pôžičke pre svoju platnosť nevyžaduje tieto náležitosti. Okresný súd vykonal hodnotenie výpovedí účastníkov a poukazuje na to, že vo výpovediach odporcu sa vyskytujú viaceré rozpory, ktoré sa týkajú napr. odporcom uvádzanej výšky finančných prostriedkov poskytnutých zo strany navrhovateľa (900.000,- Sk - č.l. 278, 1,150.000,- Sk - č.l. 192; suma uvedená v zmluve o pôžičke - č.l. 316 p.v. a 317 spisu). Odporca taktiež uvádzal, že peniaze, ktoré mu požičal svedok Prokeš, mu riadne vrátil aj s navýšením (č.l. 108 ale aj č.l. 231 spisu); z výpovede svedka L. v konaní 12C/37/2010 však vyplynulo, že dlh odporcovi odpustil. Potvrďuje to aj čestné prehlásenie W. L. z 19.01.2009 nachádzajúce sa v spise ČVS:ORP-1330/OEK-PD-2008 na č.l. 275, v ktorom uvádza, že dlhy vo výške 5,000.000,- Kč odporcovi odpustil. Odporca tiež najskôr uvádzal, že navrhovateľ sa pri podpise zmluvy o pôžičke zaviazal, že sa vzdá všetkých aktivít s K. a on od neho požadoval aj písomné vyhlásenie o vzdaní sa aktivít s K. (č.l. 108 p.v. spisu), v závere konania však uvádzal, že navrhovateľ v tejto situácii sám navrhol, že nebude kontaktovať žiadnu z osôb, s ktorými mali obchodné aktivity (č.l. 317 spisu). Pokiaľ ide o výpovede navrhovateľa v konaní, v zásade sa u neho rozpory nevyskytovali. V konaní bolo nepochybne preukázané, že navrhovateľovi doposiaľ nebola suma 51.450,57 eur vrátená. Podľa zmluvy sa odporca zaviazal uvedenú sumu zaplatiť do 30.07.2008. Keďže túto povinnosť si riadne a včas nesplnil, dostal sa s plnením od nasledujúceho dňa, t.j. od 31.7.2008 do omeškania a navrhovateľovi vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nar. vl. č. 87/1995 Z.z., t.j. vo výške 2-násobku diskontnej sadzby určenej NBS platnej k prvému dňu omeškania s peňažným plnením. K 31.07.2008 bola výška diskontnej sadzby 4,25%, 2-násobok teda predstavuje 8,5%. Po zhodnotení všetkých uvedených skutočností súd považoval návrh navrhovateľa za dôvodný. V konaní bolo nepochybne preukázané, že odporca si svoju povinnosť zo zmluvy o pôžičke nesplnil, preto súd rozhodol tak, že uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi sumu 51.450,57 eur spolu s 8,5% ročným úrokom z omeškania od 31.7.2008 až do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vec právne posúdil podľa § 657, 658 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. V konaní bolo navrhovateľovi priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v jednej polovici. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch preto súd uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v časti, v ktorej bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov navrhovateľovi, odporcovi na účet tunajšieho súdu (t.j. v sume 1.543,50 eur). O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a vo veci úspešnému navrhovateľovi priznal trovy v celom rozsahu, t.j. v sume 1.543,50 eur. Uvedené trovy predstavujú navrhovateľom zaplatený súdny poplatok za podaný návrh.

Proti tomuto rozsudku podal odporca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd „zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci a aby žalobu v plnom rozsahu zamietol“. Namietal záver odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorom sudkyňa uviedla, že cit. „vo výpovediach odporcu sa vyskytujú viaceré rozpory ako napr. odporca taktiež uvádzal, že peniaze, ktoré mu požičal svedok Prokeš, mu riadne vrátil aj s navýšením, avšak z výpovede svedka L. v konaní 12C/37/2010 vyplynulo, že dlh odporcovi odpustil“. Listinný doklad o tejto skutočnosti sa nachádza aj v súdnom spise 12C/37/2010. V tomto súdnom konaní W. L. nevypovedal iba to, že mu pôžičku aj s navýšením odpustil, ale vypovedal aj skutočnosť, že mu financie vrátil, čo dokazuje aj uvedený listinný dôkaz. Pravdivou je skutočnosť, že mu W. L. financie odpustil, čo uviedol okrem iného aj v tomto súdnom konaní, ale pravdivá je aj tá skutočnosť, že W. L. financie aj s navýšením vrátil, a to vo výške 200 000 USD. Ďalej sudkyňa v tomto súdnom konaní napísala, že „odporca najskôr uvádzal, že navrhovateľ sa po podpise o zmluve o pôžičke zaviazal, že sa vzdá všetkých aktivít s K., v závere však uvádzal, že navrhovateľ v tejto situácii sám navrhol, že nebude kontaktovať žiadnu z osôb, s ktorými mali obchodné aktivity“. Pred samotným podpisom zmluvy o pôžičke navrhovateľ sám navrhol, že sa vzdá všetkých spoločných podnikateľských aktivít a podpisom zmluvy o pôžičke sa zaviazal, že od tohto dátumu nebude nikoho z svojich obchodných partnerov nijakým spôsobom kontaktovať. Čo sa týka finančných prostriedkov investovaných navrhovateľom, tak pravda je taká, že Q. K. poskytol cca 900 000 Sk, čo je z listinných dôkazov preukázateľné, a to v súvislosti so zmluvou o budúcej zmluve podpísanej dňa 10.05.2007 medzi ním a Q. K.. So zarátaním financií, ktoré sa Q. K. poskytli aj po tomto dátume, tak by finančná suma, ktorú navrhovateľ investoval, mohla predstavovať výšku cca 1 150 000 Sk. Avšak tieto financie už neposkytoval v hotovosti priamo Q. K., ale V. P., ktorá ich predala tomuto človeku. Navrhovateľ aj napriek týmto jednoznačným dôkazom neustále klamal, že nechcel podnikáť. Navrhovateľ tvrdil, že financie ku Q. K. neinvestoval, ale mal tieto financie jemu (odporcovi) požičiavať. Navrhovateľ na samotnom počiatku, t.j. v roku 2007 investoval financie Q. K. za účelom vybudovania zdravotnej kliniky. Toto jednoznačne potvrdzujú svedecké výpovede P. v súdnom konaní 12C/37/2010, ďalej svedecká výpoveď Y. V. v tomto súdnom konaní, ani svedecká výpoveď svedka navrhovateľa W. T. nehovorí o opaku. Bol to navrhovateľ, ktorý jednoznačne doložením falzifikátov vyhotovenými Q. K. do trestného konania potvrdil, že financie investoval. Pretože tieto doložil ako dôkaz, že ho mal on odporca podviesť. Keďže je dnes nevyvrátiteľná skutočnosť, že navrhovateľ od augusta v roku 2007 všetky svoje financie, ako aj financie svojich veriteľov investoval, zákonite nemohol tieto financie v tomto čase jemu požičiavať. Na základe uvedeného nemohlo byť teda dňa 30.04.2007 spísanie zmluvy o pôžičke iba potvrdenie toho, že navrhovateľ jemu v roku 2007 financie požičiaval, keď je jednoznačne preukázateľné, že navrhovateľ financie investoval. Podpísanie zmluvy o pôžičke mohlo mať iba jeden jediný a žiaden iný dôvod a to ten, že navrhovateľ sa dobrovoľne vzdáva všetkých spoločných obchodných aktivít s tým, že financie, ktoré v minulom období investoval, mu budú ním zaplatené a tieto financie sa až dňom podpísania zmluvy o pôžičke stávajú financiami požičanými navrhovateľom odporcovi. Výpoveď svedka Y. V. bola zásadnou svedeckou výpoveďou, pretože bol prítomný v čase podpísania predmetnej zmluvy o pôžičke. Po podpise zmluvy o pôžičke začal konať v intenciách podpisu tejto zmluvy. Následne podal na Q. K. trestné oznámenie. Toto aj navrhovateľovi oznámil. Medzitým mu dal navrhovateľ podpísať listinu, kde bolo uvedené číslo účtu, na ktoré mal financie vyplatiť. Týmto sa navrhovateľ definitívne priznal, že mal záujem podnikáť, lebo, keby nemal s K. nič spoločné, nemohol by doložiť do trestného konania falzifikáty ako dôkaz podvodu. Lebo, ak by financie navrhovateľa boli rýdzo investované, potom túto skutočnosť rozbíja predmetná zmluva o pôžičke. Úvaha, že by mali byť financie navrhovateľa iba požičané, tak toto zase sponchybňuje podnikateľské aktivity navrhovateľa, ktoré boli preukázateľné. Podpisom zmluvy o pôžičke sa stali investované financie navrhovateľa financiami pôžičkovými pre odporcu. Avšak ani v tomto čase nemožno hovoriť o plnení. Skutočným plnením bolo to, že po podpise zmluvy o pôžičke sa navrhovateľ naozaj vzdá všetkých spoločných podnikateľských aktivít dovtedy vybudovaných. Zo strany navrhovateľa nedošlo k plneniu, pretože sa nevzdal dovtedy vybudovaných spoločných obchodných aktivít. Na základe uvedeného žiada, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci a aby žalobu v plnom rozsahu zamietol.

Navrhovateľ vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

Krajský súd ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok

okresného súdu je potrebné vo veci samej podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že podľa jeho názoru okresný súd sa už v odôvodnení rozsudku náležitým spôsobom, riadne a starostlivo vyporiadal so všetkými rozhodnými dôvodmi podaného odvolania, ktoré dôvody odvolateľ prezentoval už počas konania pred okresným súdom.

Z obsahu odvolania je zrejmé, ako uviedol aj okresný súd vo svojom rozsudku, že odporcova obrana spočíva v tvrdení, že medzi ním a navrhovateľom nevznikol žiaden vzťah, ktorého predmetom by bola jeho povinnosť na vrátenie požadovanej sumy peňazí navrhovateľovi, pretože navrhovateľ uvedené peniaze investoval, tieto predstavujú investíciu alebo vklad do spoločného podnikateľského zámeru účastníkov vo vzťahu k tretej osobe Q. K.. Okresný súd sa s touto obranou odporcu riadne a náležite vysporiadal, vykonal rozsiahle dokazovanie a dospel k záveru, že uvedená obrana odporcu je nevierohodná a nedôvodná.

Odporcovo odvolanie voči rozhodnutiu okresného súdu je miestami zmätočné. Odporca totiž v odvolaní svoju obranu sám rozporuje, keď uvádza, že „túto skutočnosť (investovanie) rozbíja predmetná zmluva o pôžičku“. S týmto (pre obranu odporcu zmätočným) tvrdením sa však odvolací súd stotožňuje. Práve predloženým listinným dôkazom - zmluvou o pôžičke zo dňa 30.04.2008 uzavretej medzi navrhovateľom a odporcom navrhovateľ preukázal existenciu právneho vzťahu medzi ním a odporcom, ktorej obsahom je záväzok - povinnosť odporcu na vrátenie poskytnutých peňazí. Na listine je vlastnoručný podpis odporcu, ktorý tak potvrdil správnosť a pravdivosť jej obsahu. Hodnovernosť tohto dôkazu nebola spochybnená rovnako významnými dôkazmi.

Zmätočne vyznieva aj tvrdenie odporcu v odvolaní, že „podpisom zmluvy o pôžičke sa stali investované financie navrhovateľa financiami pôžičkovými pre odporcu“. Odporca touto vetou znovu (v rozpore so svojou obranou) potvrdzuje existenciu vzťahu medzi ním a navrhovateľom zo zmluvy o pôžičke, a teda potvrdzuje skutkové tvrdenie navrhovateľa rozhodné pre posúdenie danej veci v prospech navrhovateľa.

Odporcom v odvolaní vyjadrená úvaha, že plnením zo zmluvy o pôžičke bolo, že sa navrhovateľ vzdáva všetkých spoločných podnikateľských aktivít dovtedy vybudovaných, a keďže navrhovateľ sa týchto dovtedy vybudovaných spoločných obchodných aktivít nevzdal, nedošlo k plneniu zo strany navrhovateľa, a preto nie je ani on povinný plniť zo zmluvy o pôžičke navrhovateľovi, je mylná a nezodpovedajúca právnej charakteristike zmluvy o pôžičke v zmysle citovaného § 657 Občianskeho zákonníka a zneniu uzavretej zmluvy. V predloženej zmluve o pôžičke sa neuvádza, že podmienkou jej účinnosti (podmienka v zmysle § 36 Občianskeho zákonníka) je, že sa navrhovateľ „vzdá všetkých spoločných podnikateľských aktivít dovtedy vybudovaných“. Preto takáto obrana odporcu neobstojí.

Odporca zároveň v odvolaní vykonáva nesprávne právne posúdenie zmluvy o pôžičke. Hospodárskym cieľom (kauzou), teda plnením zmluvy o pôžičke je povolené užívanie požičanej veci dlžníkom. V tomto prípade kauzou, plnením, bolo navrhovateľom povolené užívanie peňazí vo výške 51.450,57 Eur odporcovi. Protiplnením je vrátenie peňazí odporcom po dohodnutej dobe.

Zmluva o pôžičke je reálny dvojstranný právny úkon. Pre jej platnosť sa vyžaduje len tradícia (odovzdanie) predmetu zmluvy (a nie navyše plnenie v podobe vzdania sa aktivít). Navrhovateľ zmluvou o pôžičke spolu s nadväzujúcou písomnou výzvou adresovanou odporcovi, ktorej prevzatie odporca potvrdzuje, preukázal, že došlo k odovzdaniu predmetu zmluvy (peňazí) odporcovi. Túto skutočnosť odporca nespochybnil. V jeho prospech vypovedal iba svedok Y. V., jeho blízky priateľ, ako vyhodnotil okresný súd. V prospech pravdivosti tvrdenia navrhovateľa (že došlo k odovzdaniu peňazí odporcovi a že odporca sa zaviazal peniaze vrátiť) však zneli výpovede svedkov V. P., Q. N., Y. V., W. T., výsluchy ďalších osôb vykonané v trestnom konaní v pozícii svedkov, ktoré pravdivosť svojich výpovedí opierali o listinné dôkazy napr. zmluvy o pôžičke. Všetky tieto dôkazy priame i nepriame, vo vzájomnej spojitosti podporujú pravdivosť tvrdenia navrhovateľa.

Zistenie, ako sa odporca vyrovnal so svedkom Q. L., (ktoré odporca rozpisuje vo svojom odvolaní), nemá význam pre rozhodnutie danej veci (plnenie zo zmluvy o pôžičky medzi účastníkmi). Okresný súd síce túto skutočnosť v rozsudku rozoberal, avšak len v súvislosti s hodnotením vierohodnosti odporcu,

nie ako skutočnosť tvoriacu rozhodný skutkový základ danej veci. Preto odvolací súd na túto odvoláciu námietku neprihliadal.

Zo zmluvy o pôžičke, ktorej platnosť a účinnosť nebola vyvrátená, vznikla odporcovi povinnosť vrátiť požičané peniaze po uplynutí dohodnutej doby. Keďže tak odporca dobrovoľne nevykonal, bola mu na návrh navrhovateľa táto povinnosť uložená súdnym rozhodnutím.

Navrhovateľom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku okresného súdu potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdiť.

Okresný súd rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, súc viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní, potvrdil napadnutý výrok rozsudku okresného súdu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Pokiaľ ide o výrok rozsudku okresného súdu, ktorým uložil odporcovi zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 1.543,50 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, odvolací súd poukazuje na žiadosť odporcu o oslobodenie od súdnych poplatkov, ktorá je obsahom jeho odvolania zo dňa 31.03.2015 (č.l. 333 v spojení s č.l. 336 a 341 spisu), o ktorej okresný súd doposiaľ nerozhodol. Podľa § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch sa pre uloženie povinnosti na zaplatenie súdneho poplatku podľa výsledku konania vyžaduje, aby povinný odporca nebol od poplatku oslobodený. Keďže doposiaľ nie je táto skutočnosť naisto zistená, odvolací súd dané rozhodnutie okresného súdu ako predčasné v zmysle § 221 ods. 1 písm. i) O.s.p. zrušil a vec v tejto časti vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V závislosti od rozhodnutia okresného súdu o žiadosti odporcu o oslobodenie od súdnych poplatkov okresný súd o veci súdneho poplatku opätovne rozhodne.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že navrhovateľ bol v odvolacom konaní úspešný a preto mu v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Toto právo si však v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil, ani mu žiadne trovy zo spisu nevyplynuli, preto odvolací súd rozhodol, že mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.